

Широката три разкрача ивица, която има да жъне всѣка мома, се нарича коза.

Извѣстно е, че жътваркитѣ не се сравняватъ, както по възрастта си, така и по трудолюбието си. Освѣнъ това, въ жъненето има и надпрѣварване или конкуриране, т. е. всѣка мома се старае да се покаже по-работна, за да получи по-голяма частъ отъ общата печалба. По тая причина козитѣ на всичкитѣ жътварки не се водятъ, а прѣдставляватъ една чупена на прави жгли линия.

Когато на нѣкоя мома се допие вода, чакъмджийката си оставя козата и отива да ѝ занесе стомната. Освѣнъ това, чакъмджийката отива да слага за ядене. Ето защо нейната коза бива най-тѣсна. Тя всѣкога бѣга напредъ, за да означава границата на чакъма.

Когато наближи спирането на чакъма, то тия моми, които сж си свършили козитѣ, помагатъ на другитѣ да довършатъ тѣхнитѣ.

Трупането снопи на кръстци не е длъжностъ на четата. Въ сжщото врѣме или единъ-два дена по-послѣ, рататѣ на чифликчията извършватъ тая работа.

Драгоманинътъ не се занимава съ нищо друго освѣнъ съ принасяне хлѣба, ястието и водата. Тѣхъ той принася съ конетѣ на кираджията, когото води съ четата си. Това принасяне бива отъ близкото село до мѣстото, дѣто жънатъ.

Жътваритѣ ядатъ три пѣти въ денъ, обѣдъ, пладне и вечеръ. Хлѣбътъ и ястието се готвятъ и даватъ отъ чифликчията, който е длъженъ да храни четата. Отъ него сж сжщо и нужнитѣ паници и лъжици.

За тоя трудъ на драгоманина и за труда на конетѣ, които той има наети отъ нѣкой кираджия, чифликчията плаща особено. Тая плата не влиза въ общата печалба. Нея си взима самъ драгоманинътъ. Тя бива по 1 лира на всѣки 10 души.

Щомъ се зададе драгоманинътъ отъ далеко съ хлѣба и ястието (натоварени, разбира се на коне) прѣди обѣдъ, прѣди пладне и прѣди вечеря, чакъмджийката напуца чакъма и отива да сложи трапезата. Щомъ тя свърши тая работа, извиква момитѣ да ядатъ. За яденето не се дири опрѣдѣлено врѣме, то бива всѣкога слѣдъ свършването на започнатия чакъмъ.